

din mening

Skriv om aktuelle emner, under fullt navn. Vi forbeholder oss retten til å forkorte. Ubenyttede innlegg blir ikke returnert.

Internet: www.rogalandsavis.no/meninger/debatt

E-post: redaksjon@rogalandsavis.no

Post: RA, postboks 233, 4001 Stavanger. Merk konvolutten «Debatt».

Kommentar

Open or Closed Port?

Vi skal få tiggefrie soner i Stavanger, har formannskapet bestemt. Dette betyr at noen steder skal vi tåle å se tiggere, mens andre steder skal være tiggerfrie. Domkirkeplassen skal visstnok være et slikt tiggerfritt sted. Hva er det som skjer? Skyller vi byens verdighet ut med badevannet?

Det er gått fem år siden vi var europeisk kulturhovedstad. Stavanger2008 var basert på et konsept kalt «Open Port». Det ble uttrykt slik: «Open Port openness towards the world – it's about challenging the region and its people to be even more open and inclusive towards each other, art ideas and opportunities». Men det skal visstnok ikke gjelde tiggerne. Da vi blir satt på vår første prøve, strøk vi. Men heldigvis er det bare tentamen, eksamen gjenstår.

På en konferanse for noen uker siden i Bergen var temaet «Romfolk: kultur og rettigheter». Konferansen ble arrangert i regi av blant andre Stiftelsen Robin Hood-huset, Kirkens Bymisjon og UiB. På konferansen ble romfolkets historie oppsummerte slik: De ble holdt som slaver i Romania i over 500 år, fram til 1863, og selv etter den offisielle frigjøringen ble de diskriminert og behandlet dårlig. Det er grunnen til at de vandret ut til andre land i Europa, forteller det. Bakgrunnen for at mange romfolk de siste tjue årene har migrert til andre land i Europa, er at situasjonen i Romania igjen har blitt svært vanskelig for denne folkegruppen. Presist eller upresist, vi snakker om en av Europas mest diskriminerte minoritetsgrupper gjennom århundrene.

Jeg var selv i en såkalt sigøynerlandsby sør i Romania på slutten av 90-tallet. Det var Europas bakgård. Det var fattigdom, det var elendighet, og det var nød. Jeg tror jeg hadde gjort alt for å komme bort. Jeg tror jeg kunne reist til et land langt mot nord. Jeg skjønner at det er mulig å forsake alt i jakten på et annet liv. Da Europas grenser åpnet noen år senere var muligheten der for mange.

Selvsagt er det slik at det er Romania som har hovedansvaret for å bedre forholdene for sitt eget folk. Selvsagt har EU-parlamentet ansvar. Norge bidrar med midler til Romania gjennom EØS. Og ikke minst er det slik at det viktigste fattigdomsgrepet er å gi mulighet for utdannelse. Slik som det var i vårt eget land fra 1800-tallet av. Vi var en fattig nasjon i Europa. Vi var et fattig folk. Fattigdomsbekjempelsen handlet

BAKSIDEN: I Norges rikeste land må vi tåle å se baksiden av medaljen. De opplever den. Vi må bare se den. Foto: Kjetil Grøtø

om utdannelse, boliger, arbeid. Mange har fått det bedre i Romania, men mange sliter fortsatt.

Noen kommer til Norge. Blant dem reiser noen ytterst få til Stavanger. Noen få er kriminelle, eller kommer her på grunn av menneskehandel. Det er åpenbart et ordensproblem. Vi har lover, vi har forskrifter og vi har politivedtekter for slikt. Politiet mangler ikke verktøy. Men hva kan vi tillate oss å si bare fordi noen kan være kriminelle? Kan vi ikke tåle det vi ikke liker? Og på bakgrunn av dette skal vi lage nye lover. Da skal vi lage nye politivedtekter. Da skal vi registrere og lage meldeordning og en avgrensning av tid og sted for hvor tiggerne kan tigge. Unnskyld meg, men hva er problemet om det sitter ti, eller for den saks skyld 30, kvinner rundt i byen med tiggerkoppene sine. Er det fordi vi ikke tåler å se det? Er det fordi det byr oss imot? Blir vi utilpass? Ja, kanskje det. Og det er selvsagt lov å bli det. Men å endre lover og regler fordi det er noe vi ikke liker er sjelden et godt utgangspunkt. Sosiale problemer og utfordringer løses sjelden med en kriminaliseringsdebatt.

Det er med stor grad av stolthet jeg leste i Stavanger Aftenblad at leder av Stavanger Sentrum uttaler at: «Er det noe sted i byen det bør være rom for tiggning, så er det Domkirkeplassen». Domkirkeplassen er hjertet av byen. Domkirkeplassen pulserer. Nesten hele døgnet. Hvis et området i Stavanger skal være det inkarnerte stedet av

«Open Port» er det Domkirkeplassen. Her møtes børs og katedral. Her er handel. Her møtes mennesker. Det tolerante og åpne Stavanger springer ut herfra.

Domkirken har gitt Domkirkeplassen navn. Den stolte kirken har stått der siden 1125. Der fattige mennesker har vært samlet gjennom snart 900 år. Fattige mennesker i 1125 og fattige mennesker i 2013. En kirke som har gitt fattige trøst og omsorg. En kirke som gjennom sitt diakonale ansvar har tatt hånd om fattige. Delt ut mat. Gitt en seng. Forkynt. De fattiges kirke. Nå skal de kanskje ikke være det mer.

Mor Teresa har sagt: «Being unwanted, unloved, uncared for, forgotten by everybody, I think that is a much greater hunger, a much greater poverty than the person who has nothing to eat.» Er det ikke det vi gjør? Sier at noen er uønsket? Det vil alltid hete diskriminering.

Andre får diskutere så mye de orker om en av tiggefrie soner utenfor domkirken. For meg er det et verdistandpunkt som ikke er diskutabelt. Som Venstres

Iselin Nybø sa i formannskapsdebatten sist torsdag: «Jeg går forbi tiggere hver dag. Og jeg synes det er ubehagelig å få fattigdommen så tett på meg. Der sitter de med koppen sin, mens jeg går på jobb i mine fine flotte klær, og tjener penger. Men vet dere hva? I Norges rikeste land må vi tåle å se baksiden av medaljen. De opplever den. Vi må bare se den!» Vi tåler at det sitter en kvinne inntil SR-Bank med koppen sin. Hun er ingen trussel. Hun er en påminnelse om at Europas fattigdom har nådd dørtersklene våre.

Kanskje har hun barn hjemme i Romania. Kanskje skulle hun vært der og tatt vare på barna sine. Men jeg tror nøden tvinger henne, At hun knapt har et valg. Og hvis hun kunne gjort et annet valg, med hvilken rett skal Norge dømme. Hvilken rett har Stavanger til å si: her har du ikke lov å være?

Jeg ønsker meg en «Open port». Nestekjærligheten må råde også i området rundt Domkirkeplassen.

» Da vi blir satt på vår første prøve, strøk vi. Men heldigvis er det bare tentamen, eksamen gjenstår.

Per A. Thorbjørnsen

Gruppeleder Venstre